

Vždycky jsme chtěli, aby náš, jednou budoucí, dům byl s duchem.

Resp. aby měl ducha tedy. No a proto jsme nikdy nechtěli novostavbu, protože prostě tam těm domům ta atmosféra prchíbí. Teď se nám to splnilo. Vrchovatě. Máme dům s historií, dům s duchem a.....dům s duchem. Doslova. Takovým malým mourovatým duchem.

Mouses totiž objevil kouzlo. Kouzlo procházení domem. Nejdřív se zamiloval do možnosti využívat kuchyňské okno s muškátama. Započal s tím, že tudy chodil ven. Posléze objevil výbornou zábavu, kdy si stoupl ke dveřím, popř. k síti, pokud se větrá a podal žádost, aby byl vypuštěn. Sedne na schod, mrskne ocasem a vzápětí hodí šíbru do muškátů a už se voknem dere dovnitř. Kukadla jak lampijounovej průvod a už zase maže ke dveřím. Hele, popravdě nebaví vás to dlouho, to je asi každému jasný ☐ .

Pak jednoho dne objevil další z možností, který Domeček skýtá. Okno v ložnici. Je poměrně vysoko nad terénem. Takže ponejprv jen chodil po parapetu a jednoho dne se odhodlal a šíbrou to vzal dolů na pažit.

Trošku jsem se tehdy lekla, ale je to kočka, takže jsem se, zcela pochopitelně, lekala zbytečně. Tohle mu naprosto učarovalo. Kombinace dveřma ven, oknem dovnitř, dalším zase ven se stala jeho oblíbenou trasou. Kterou následně ještě vytunil. Zatím jsem nepřišla na to,

jak to dělá, ale už se dokáže dostat i na to okno v opačném směru, tedy nahoru. Což mu právě dalo netušené možnosti státi se duchem.

Protože pokud se třeba ráno procedí nečekaně do ložnice s představou, že si pohoví v peřinách a Brtník mu do toho hodí vidle tím, že ho vbrzku odhalí, čapne a pošle muškátama ven, nedělá si z toho ničehož a já zanedlouho zaregistruju další těžký žuchnutí na peřinu. Zpočátku jsem byla udivená, protože prostě mě nenapadlo, kde se tam furt bere, ale pak jsem tedy zjistila, že přichází jako ten duch právě oknem. Zatím jsem ho neviděla v akci, takže nevím, jak se mu daří se vysápat nahoru. Jen vím, že zpočátku ho to muselo stát značné úsilí, protože jsem podvkráté zaslechla jakési zoufalé pokusy udržet se drápkama na plechovém parapetu. Pak se sice ozvalo těžký žuchnutí, ale nebylo to do peřin, alébrž zpět do pažitů. ☐ . Ano žádný učený z nebe nespádl, ale z parapetu občas evidentně jo ☐ . Nicméně netrvalo mu to dlouho, to je jasný jak facka, a dneska prostě opravdu prochází domem jako malej mourovatej duch, kterej je línej obejít barák a tak to vezme zkrátka domem. A tak se nám splnil sen - máme dům s duchem. Vlastním. Mouratým ☐

